

UTPOST

MAGAZINE №1 2017

ASSOCIATION OF
INTERNATIONAL AFFAIRS

UMEA

FÖRORD

Det är fascinerande att, i en värld som hastigt förändras, arbeta med en tidning som ges ut två gånger om året. Det är knappast många som tänker på Rex Tillersons kopplingar till Ryssland längre. Men där och då, när Trump nyligen hade tillträtt, var det stora nyheter. Skandalerna har sedan avlöst varandra och nu är det nästan svårt att ens komma ihåg vad som hände förra veckan.

När jag läste Oscar Johanssons hoppfulla reportage från Kenya för första gången, kunde jag inte föreställa mig att it-chefen för den kenyanska valmyndigheten skulle bli mördad en vecka innan valet. Att det skulle utbryta dödliga valprotester och att oppositionsledaren Odinga återigen skulle mena att valfusk framkommit. Även om det kanske egentligen inte var så svårt att förutspå att något skulle hända, om man kan sin historia. I alla fall har jag uppskattat att gå tillbaka till dessa små kristalliserade ögonblick från årets första halva.

För det har varit en omtumlande termin för den utrikespolitiskt insatte. Sydkoreas president ställdes inför riksrett och avsattes

efter stora demonstrationer, Brexitförhandlingarna inleddes och bland annat Frankrike och Nederländerna har haft uppmärksammade val. Eller åtminstone uppmärksammade presidentvalskandidater. Följer man Sveriges största morgontidningar med jämna mellanrum har det varit

svårt att undgå snacket om avskyn gentemot etablissemangen. Att människor sukter efter något nytt inom politiken. Något, eller kanske rättare sagt någon, som vågar agera och ta de "tuffa" besluten. Helst ska det gå i rekordfart och vara lite dramatiskt. Och i ett högoktanigt informationsamhälle med Donald Trumps tweets på varenda politiska satirikers läppar, är det lätt hänt att det blir show av politiken. En föreställning

med skådespelare som glömmer bort att publiken faktiskt är menade att vara delaktiga i pjäsen. Dyrt är det också. Utöver det monetära priset tillkommer även minskat politikerförtroende och en försvagad demokrati. Huvudrollsinnehavaren är benägen att teatraliskt improvisera sina rader, enbart för att spänna musklerna inför sina kollegor. De flesta kollegorna himlar med ögonen och fortsätter att ihärdigt öva

Photo: Victor Lundberg

på manus, men en av birollerna kontrar med att stoltsera med sin hutlöst dyra och nästintill unika rekvisita. Och med rekvisita menar jag kärnvapen. Och med biroll menar jag Kim Jong-Un. Och ni vet vem som spelar huvudrollen. Det jag försöker raljera fram är att politiken inte är en horribel 4D-bio där publiken, efter att ha besprutats med vatten i sina vibrerande fätöljer, också får sina mänskliga rättigheter inskränkta innan filmen är slut. Även om det kanske känts så ibland de senaste månaderna. Innan jag helt förlorar mig själv i haltande liknelser vill jag poängtera att politiken är något vi i en demokrati, alla kan delta i. Förhoppningsvis inspirerar den här tidningen till engagemang. God läsning!

Isak Sidestam, Redaktör

INNEHÅLL

- 4. ORDFÖRANDE HAR ORDET
- 6. AN IMPORTANT VISIT TO A "NOT SO IMPORTANT" COUNTRY
- 10. INNOVATIVE GREENHOUSE PROJECTS
- 15. HELLO EBBA!
- 16. DREAMING OF ARMENIA
- 22. KENYA - ETT LAND FULLT AV DRÖMMAR
- 26. INTERVJU MED FÖRSVARSMINISTER PETER HULTQVIST
- 30. STEN RYLANDER 'LEDARSKAPET ÄR NYCKELN TILL AFRIKAS UTVECKLING'

UTPOST REDAKTION

REDAKTÖR

ISAK SIDESTAM
REDAKTOR@UPFU.ORG

GRAFISK DESIGN & FOTOGRAF

VICTOR LUNDBERG

SKRIBENTER:

MARCEL SALAS LINDELL
MIRIAM LARSSON
CLAES HEDLUND
OSCAR JOHANSSON

OMSLAGSFOTO

CLAES HEDLUND

FIND US ON SOCIAL MEDIA

@UPFUMEA

UTPOST IS THE MAGAZINE BY THE ASSOCIATION OF INTERNATIONAL AFFAIRS UMEÅ.

GOT FEEDBACK OR WANT TO WRITE FOR UTPOST? GET IN TOUCH WITH US!

A SPECIAL THANKS TO OUR KIND COLLEAGUES IN UPF LUND FOR THE SUPPORT!

ORDFÖRANDE HAR ORDET

17/18 - ett nytt läsår med nya utmaningar och förväntningar. Under den första tiden på universitetet är det nästan något magiskt i luften. Alla nya intryck och kontakter skapar en miljö där debatt och kommunikation har en plats. Utrikespolitiska föreningen vid Umeå universitet syftar till att skapa forum för debatt om internationella och globala frågor. Genom att ta till vara på denna första tiden vid universitetet kan föreningen agera möjliggörare för mötesplatser där dessa frågor får en plats.

Min vision för det kommande året är att skapa fler möjligheter till möten och utbyten människor emellan. I en tid fylld av osäkerhet och alternativ fakta är dessa möten grunden för att skapa en miljö där respekt och trygghet kan skapas mellan individer oavsett politisk, religiös eller kulturell bakgrund. För att uppnå denna vision kommer jag att arbeta med att skapa nya kontakter och öka antalet samarbeten med andra föreningar och aktörer. Genom samarbeten kan vi inte bara nå fler utan även lära av varandra.

Utrikespolitiska föreningen kommer under läsåret kunna erbjuda flertalet intressanta event med både bredd och djup. Som medlem i Utrikespolitiska föreningen kan du delta i alla dessa event. Du kan även välja att göra skillnad genom att engagera dig i någon av våra kommittéer och påverka föreningen inifrån.

Jag ser fram emot ett inspirerande och utvecklande år tillsammans med alla er medlemmar.

Linnea Pernebrink

Photo: Victor Lundberg

STYRELSEN 2017-2018

ORDFÖRANDE:

LINNEA PERNEBRINK
ORDF@UPFU.ORG

VICE ORDFÖRANDE:

AMANDAH ANDERSSON
VICE@UPFU.ORG

KASSÖR:

EVELIE KARLSTRÖM
KASSOR@UPFU.ORG

SEKRETERARE:

DANIEL THEANDER
SEKRETERARE@UPFU.ORG

PROGRAMANSVARIGA:

AXEL JOHANSSON
RIM AHMAD
PROGRAM@UPFU.ORG

KOMMUNIKATÖRER:

VICTOR LUNDBERG
CELIN GRAHNS NORGREN
INFO@UPFU.ORG

AKTIVITETSANSVARIG:

MIKAEL IVARSSON SOTO
ACTIVITIES@UPFU.ORG

REDAKTÖR:

ISAK SIDESTAM
REDAKTOR@UPFU.ORG

PODANSVARIG:

JENS PETTERSSON
RADIO@UPFLUND.SE

RESEANSVARIG:

EBBA KOHL
TRAVEL@UPFU.ORG

UFS REPRESENTANT:

OSCAR JOHANSSON
UMEA@UFSVERIGE.ORG

This material is entirely or partly financed by SIDA, Swedish International Development Cooperation Agency. SIDA does not necessarily share the opinions found in the magazine. The responsibility for the content rests fully on the writer.

GET INVOLVED!

WE ARE ALWAYS LOOKING FOR PEOPLE INTERESTED IN JOINING OUR DIFFERENT COMMITTEES, BRING YOUR SKILLS AND IDEAS AND HELP US BECOME EVEN BETTER!

PROGRAM

OUR MAIN FOCUS IS BRINGING INTERESTING LECTURES FROM ALL OVER THE WORLD TO OUR MEMBERS, HELP SHAPE OUR AGENDA.
PROGRAM@UPFU.ORG

DESIGN & PR

USE DIGITAL OR ANALOG ILLUSTRATION, GRAPHIC DESIGN & PHOTOGRAPHY TO REACH OUR MEMBERS IN NEW WAYS.
INFO@UPFU.ORG

TRAVEL

WHERE DO YOU WANT TO GO? BRING YOUR IDEAS FOR INTERESTING DESTINATIONS AND HELP US PLAN OUR ANNUAL TRIPS.
TRAVEL@UPFU.ORG

RADIO & PODCAST

GET YOUR VOICE HEARD IN OUR NEW PODCAST "A VOICE FROM THE NORTH" DISCUSSING CURRENT EVENTS & POLITICS.
RADIO@UPFU.ORG

EDITORIAL

WRITE ARTICLES, TAKE PICTURES OR HELP OUT MAKING THE LAYOUT FOR OUR MAGAZINE UTPOST
REDAKTOR@UPFU.ORG

ACTIVITY

PLAN AND ORGANIZE SOCIAL EVENTS, FILM SCREENINGS, DINNERS AND MUCH MORE TO BRING OUR MEMBERS TOGETHER.
ACTIVITIES@UPFU.ORG

**FIND OUR FACEBOOK PAGE
AND VISIT UPFU.ORG**

• Garbage field between the villages Vardenis and Kut.
The first stop after the meet up in Vardenis.

AN IMPORTANT VISIT TO A “NOT SO IMPORTANT” COUNTRY

Early morning. The six of us are sitting in the hostel's common room enjoying our breakfast. There's a long day ahead. At 9 am the car rental opens and we must get there as soon as possible so we can start going now when the sun is out. We'd prefer to escape the evening darkness on our way back to Yerevan.

Armenia, a country that is not well known for the typical Swede. The Armenian Genocide in 1915 might roam around in some people's minds. Or maybe Yerevan, the name of the capital. A study group from UpF were given the opportunity to learn more about Armenia and get to know the country from inside.

Almost one hour to go. The roads are bumpy and in poor condition and the traffic is kind of reckless. We have been driving alongside Lake Sevan for some time now and we almost hit a cow.

CONTRASTS

We saw Armenia from a lot of different angles. From the office of the United Nations' representation, the study rooms of the American University of Armenia in Yerevan and from the poor rural areas Torosgyugh and Goghovit near the city of Gyumri. We also got to see the beautiful landscape of Yeghegis State Sanctuary and the Sevan Lake. We met a lot of people. People that lived a completely different everyday life than the citizens of Yerevan. The contrasts were everywhere: a brand new Mercedes driving right next to an old Lada, you know those cars often associated with the Soviet era; boast constructions as "The Cascade", completed in 1980; the enormous "Karen Demirchyan Sports and Concerts Complex" on the hills of Tsitsernakaberd, just steps away from the Genocide Memorial; infinite luxury malls and western-infused fine dining restaurants with free Wi-Fi.

We arrive to Vardenis, a town just a few miles from the border to Azerbaijan. We

meet up with our Swedish contact Mikael Åhlin and his companions: Hovhannes Hanessian, an Argentinian-Armenian lawyer in public international law and Hrants Gültekin, a photography student. The atmosphere around us was tense when we met them at one of the restaurants. A soldier is eating with a friend one table away from us. Possibly a sniper according to Hovhannes. The disputed enclave Nagorno-Karabakh (not internationally recognized) is only about fifteen miles away.

This peripheral place really showed us another side of the country – fields of potential agricultural land totally contaminated with waste and plastic, a small village named Kut with a population of 80 residents that practically lived in ruins, and of course the greenhouse project that was the reason we went all the way here.

GENEROSITY AND HOSPITALITY

Two main features that pervaded the whole visit. Regardless if we visited the Charge D'affairs of Sweden, Martin Fredriksson, in his residence or if we visited locals in the small poor village Goghovit, kindness and friendliness were always there.

Passive solar greenhouses - a project that has given the residents of the village of Kut an opportunity to develop and grow. Even if it is in a small scale, the project has a huge potential for the future of the village. We met some of the residents who maintained the greenhouses and they told us that felt they had something to live for again. Three side projects bound to the greenhouse was shown to us as well. The first one was a biogas converter that in long terms was sup-

posed to provide the village with their own biogas for house heating. The same converter could also provide the greenhouse with fertilizer. Another one was a pellets converter which purpose was to warm up water and to keep the greenhouse functioning during winter. The last side project was another converter that could extract diesel from the plastic waste we saw on the fields on our way to the village. The whole idea with all the projects was to make the village self-sufficing.

“TRADITIONAL GENDER ROLES WERE PRESENT WHICH WE NOTICED DURING THE COFFEE BREAK. THE SOLDIER’S WIFE DID NOT PARTICIPATE, SHE SAT IN THE ROOM NEXT TO US READY TO SERVE THE GUESTS IF NECESSARY.”

We also stopped by for a short coffee break at a young couple’s house. They worked with storing the diesel converter. He was a soldier, stationed at a nearby base, teaching recruits how to operate tanks. Once again, the hospitality and generosity were shown – but also, traditional gender roles were present which we noticed during the coffee break. The soldier’s wife did not participate, she sat in the room next to us ready to serve the guests if necessary.

TRADITIONAL GENDER ROLES & VALUES

A huge disparity between the rural and urban areas was the importance of traditional gender role values. In contrast to Yerevan, such values were strongly rooted in the rural areas. After marriage, a woman should stay home, take care of the children, manage the household, host her husband’s guests etc. Vis-à-vis this subject, our visits at the organization Society without Violence and the Homeland Development Initiative Foundation (HDIF) gave us a deeper understanding into what actions are being implemented to equalize the gender roles.

The trip made a lot of impressions on us. Greenhouse-, biogas- and diesel projects; landscapes; traditional values and pride. Also a lot of cigarettes and despite the situation – joy and laughs. A long ride back to Yerevan was ahead of us. And even though we were supposed to get home before dark, we rode in total darkness a larger part of the way home. Back at the hostel we felt enriched with knowledge we had not received if we had not made this trip.

LEARNING & UNDERSTANDING

To read or study something can give you a certain understanding of how things works. But to experience and witness what you have been reading or studied gives you a different dimension of understanding for the subject. Therefore, you should take the chance of traveling with UpF to its’ next destination!

Marcel Salas Lindell

• UndergroundShoppingMall,Yerevan

INNOVATIVE GREENHOUSE PROJECTS

a way to provide
work and income

• Inside view of the Passive Solar Greenhouse in Kut.
The majority of the crops were rucola.

What if it is possible to build a greenhouse that is not dependant on Russian gas? A greenhouse that is close to self-sufficient once it's built. That provides occupation and steady income for the villagers in marginalised rural areas. And what if this greenhouses were to be placed in a remote mountainous area with harsh climate?

This was the vision of Mikael Åhlin founder of Researchers for Bio Heating, a non-profit organization (NGO) operating in Armenia. He built the first passive solar greenhouse three years ago, and as of now, the NGO has played a role in building three additional greenhouses in remote areas around Armenia.

The infrastructure in remote rural areas in Armenia is often in bad shape. Most roads have been left untouched since independence from Soviet 1991. People are often low on food, energy and economic security. At the same time, mountainous areas with high elevation have a harsh climate. Since cropping season in these areas is similar to that of Umeå, food production is restricted to a few crops. Cash crops (crops grown for profit) are normally not an alternative here. The main source of income is small scale farming; predominantly livestock husbandry, and cultivation of potato and cabbage. There are few alternatives for villagers to have other economic sources.

The NGO:s goal is to reach a sustainable production with renewable energy sources for year-round greenhouses that can provide income to locals in rural and

impoverished villages. They want to act as a pioneer project for surrounding villages. The greenhouse is designed for high elevations, it is environmentally friendly and energy efficient.

During our stay in Armenia, we got the opportunity to look closer into this project and visit one of the greenhouses. A three hour drive from Yerevan took us to Kut. It is the last Armenian village located in Gegharkunik region in north eastern Armenia, only 6 km from the border to Azerbaijan. It's located at an elevation of 2100 meters above sea level. The village is partly in ruins, and so close to the border that the inhabitants sometimes can hear garnet explosions from the ongoing conflict between the two countries. Roughly 80 people live here. They are all former refugees from Azerbaijan, and have lived here for about 30 years now.

“A GREEN FIELD OF DELICIOUS ARUGULA, HERBS AND EVEN SOME ARTICHOKE LAY BEFORE US.”

The village is dying and there are very few job opportunities. Therefore the greenhouse project has increased the life value for people here since it is one of the only job providers in the village. It is now a family business where four families share the

income equally. They have contracts directly with exclusive restaurants in Yerevan, and they manage the contracts themselves. This approach is important when striving to develop the rural market. Beside providing a stable and secure income for the villagers involved in the project of course.

When we enter the greenhouse we are struck by the moist temperate atmosphere. A green field of delicious arugula, herbs and even some artichokes lay before us. These cash crops are all mainly imported from Italy, but can now also be produced locally. The crops are organically managed, and from a nearby creek, water is pumped and arranged in a drip irrigation system in the greenhouse. Gayane and Irena, two of the villagers monitoring and managing the greenhouse, proudly tell us how they are nursing the plants. They also talk about the positive impact the greenhouse has had on their lives.

The greenhouse is operating all year round. It is a passive solar greenhouse, which means that it does not depend on artificial heating. The walls are made with straw bales and then covered in chicken wire and cement. A steel frame holds up a double layer of polyethylene cover. Both the chosen construction material and the slope facing south are implemented to improve the energy efficiency. The greenhouse is well isolated. During the winter when outside air temperature reaches -10°C it can still be as warm as +30°C in the greenhouse.

If heating would be needed anyway, the greenhouse can be heated with pellets made

out of straw. Previously farmers burned their residues on the field, but now straw residues are left during winter to ensure that nutrients are recycled back into the soil. In spring, the straws are then collected and transformed into pellets to be used as a renewable energy source.

Even though it was three years since the greenhouse was built, improvements are still being made. Mikael is full of enthusiasm and ideas on how to further develop the project. For example, an old soap container has been transferred into a small biogas plant. Here manure waste will be converted into cooking gas and liquid organic fertilizer to be used in the crop production. Another example is the way collected plastic garbage will be recycled and serve a new life as diesel. The goal is to completely replace locally purchased diesel. The diesel is often of poor quality and can contain as much as 20% water.

Not only is the greenhouse a project full of innovation and environmentally friendly ideas, it is a project that strengthens the livelihood in the village. It gives an added life value and also hope for a better future. As we leave the project and start our drive back to Yerevan, we are all filled with the feeling that anything is possible.

The PSG project in Kut village was co-financed by the Norwegian Ministry of Foreign Affairs, through Small Grant Programme, and Researchers for Bio Heating Solutions NGO.

Miriam Larsson

HELLO EBBA!

You were a part of UpF's trip to Armenia, you're a member in the travel committee and now you are the newly elected Head of Travel! Tell me why you chose to engage yourself in UpF!

– Everything started with my university kick-off. A lot of the older students organizing the kick-off were engaged in UpF, either as board members or as part of the committees. They spoke so well about the association that I decided to engage myself in the travel committee. During the course of the year, I became more and more fond of the association. The lectures are interesting and the events that UpF arranges are always fun and educating!

What was the purpose of the trip to Armenia?

– The purpose was to get a deeper

understanding of a country we otherwise might not have visited nor known much about. We got the chance to study NGO:s, UN programs and their fieldwork.

What did the schedule look like?

– It was a pretty full schedule with little time for rest. But all of the visits were interesting and I wouldn't have exchanged any of them for more time to stroll through the town.

What was the best part of the trip?

– Maybe I'm a bit biased because I arranged the hike, but I thought it was amazing. Besides that, I thought that the most interesting thing was to go outside Yerevan into some small villages, where people were living under completely different circumstances than myself. I thought the people we met were incredibly nice, and I was genuinely moved when a family living under quite harsh conditions invited us for coffee. Many of them also had a table of cakes, sweets and other local delicacies. Somehow people who have the least tend to give the most.

What can we expect from the next trip?

– Apart from our spring trip, which usually heads towards countries far away, we will also arrange a smaller and shorter autumn trip which I really look forward to develop. We will go to a country closer to Sweden and it will probably last shorter than a week. I've heard many good ideas from our members and I really look forward to work with my upcoming committee and listen to what ideas they have!

DREAMING OF ARMENIA

This series of pictures relates to my photographic work in general - fast moving pictures with an eye for documenting people, places and expressions - which in best case results in something people can relate to. It's all about the context of the expression meeting the place and the concept of me taking the picture.

I've been trying to wrap my head around what I felt as a photographer in Armenia. Both politically and as a political science student, this was one of the more interesting places I have ever been to. A post-Soviet, neoconservative and orthodox country that is not in Europe but at the same time not in the Middle East nor Asia. Armenia also has a fascinating younger and more liberal generation which struggles to make Armenia their place on earth.

This is a place one could easily describe as diverse and in constant movement, both politically and literally. With five million Armenians living worldwide and only three million in Armenia itself, the landscape of the country is constantly changing.

A large part of the younger generation come to Armenia after growing up in exile in other countries. I met Armenians the same age as me, who had never been to Armenia before but identified culturally as Armenians. In their way of thinking, they had always been Armenian.

The struggle for a new start and the search for an identity was something that really got me thinking. Who was I in this place and in what context was I here? And where does this leave me: As a photographer, a political science student or as a tourist?

Armenia left me in exile in many ways.

KENYA - ETT LAND FYLLT AV DRÖMMAR

Kenya är ett stort och vackert land beläget söder om Afrikas horn. Här finns vidsträckta savanner, gyllene öken och regnskog. Storslagna strandvillor och lyxhotell kantar havets blågröna vatten på turistorten Diani Beach.

I Kenya bor också 47 miljoner människor. Och för många av dem är livet väldigt långt bort från solbad och hotellfrukostar. Fattigdom, kåkstäder, våld och misär är en del av vardagen för många. Även flera av landets djur är utrotningshotade och den välkända valhajen är ett av dem. Min volontärresa till detta

fantastiska land erbjöd hisnande naturupplevelser och möten med oförglömliga människor samtidigt som jag fick se en verklighet långt ifrån min egen.

Innan resan visste jag ytterst lite om Kenya vilket självklart var lite skrämmande. Samtidigt tror jag att det hjälpte mig att fara dit med ett väldigt öppet sinne. Jag är på väg

mot Ukunda, den största staden i närheten av Diani Beach. Staden är belägen i den södra delen av landet, på gränsen till Tanzania. Mitt volontärarbete kommer främst gå ut på att jag ska undervisa kenyanska skolbarn om hållbarhet och marinbiologi.

FÖRSTA MÖTET

Jag blickar genom flygplansfönstret och ser att molnen äntligen skingrat sig. Utanför syns mil efter mil av sanddyner. När jag stiger ut känner jag genast hur solen bränner min hud. Den fuktiga luften känns som ett varmt täcke. Ändå upplever jag det som en väldigt befriande känsla efter att ha rest i över 26 timmar. Sömnlösa timmar tillbringade på trånga flygplan och brusiga flygplatser. Turligt nog råkade jag boka samma flyg från Nairobi till Mombasa som min projekt- och handledare. Volker Basen, som han heter, är en riktig eldsjäl som driver flera projekt parallellt för att främst göra tillvaron bättre för de utsatta i Ukunda. Ett annat projekt han driver fokuserar på marinbiologin i området och speciellt valhagen. "Papa shilingi" kallas den på swahili vilket kan översättas till haj täckt av shilling. Den kenyanska valutan heter shilling och namnet syftar på de myntliknande prickarna som täcker hagen.

När jag stiger ut genom dörrarna på flygplatsen mot taxin slår det mig hur mycket allting doftar. Främst bensin då, men även nya dofter som jag inte riktigt kan urskilja. Nyfiket sätter jag mig på en fönsterplats i bilen som ska ta mig från Mombasa till Ukunda. Jag vill kunna samla in så många intryck som möjligt. Landet kändes verkligen som en annan värld de första timmar-

na. Trots att min dammiga bilruta ovilligt bara gick att veva ner halvvägs räckte det för att se ut. Först ut på Mombasas kåkstäder, sedan ut på den milslånga savannen.

KLYFTOR

Väl framme i Diani Beach där jag ska bo de fyra nästkommande veckorna blir det väldigt påtagligt hur stora klassklyftorna är här. Vi passerar lyxhotell och stora nybyggda hus. Många av husen har strandtomter och murar med krossat glas ovanpå. Stora skyltar reklamerar ut mark till salu. Endast två kilometer bort från stranden och de pampiga husen ligger Ukunda där jag kommer tillbringa större delen av min tid. Där bor de flesta i små plåtskjul eller mindre hus byggda av allt möjligt som man hittat i närliggande omgivningen. Man säljer allt från reservdelar till motorcyklar till bananer. Centrumet är livligt och moped, tuk-tuks och bilar trängs på gatorna. Mängder av människor är i rörelse på en liten yta. Trots att jag upplever stämningen som smått kaotisk och väldigt mycket händer på platsen känns det samtidigt som att livet här står stilla för många. Arbetslösheten, bristen på sociala institutioner och hopplösheten. Hopplösheten som kommer med en djupt rotad fattigdom.

MIN TID PÅ SKOLAN

De stora mörka ögonen följer min hand och den vita kritan. Aldrig tidigare har jag sett barn med sån glädje och sån energi som dessa. I klassrummet är disciplin och koncentration viktigt. Jag försöker uppmuntra barnen till att diskutera och ställa frågor, gärna kritiska sådana. Men det är svårt

för deras vardagliga undervisning går ofta ut på att enbart lära sig, och därmed inte ifrågasätta saker och ting. En av målsättnin-garna med undervisningen var därför att introducera barnen till en mer nyanserad undervisning där diskussion och frågor som naturligt inlag. Undervisningen handlade till största del om konsekvenserna av ned-skräpning och miljöförstöring och framför allt dess påverkan på den marina miljön.

Många av barnen hade gripande och tra-giska berättelser i bagaget. De flesta grun-dade i aids, fattigdom eller malaria. Aids är väldigt stort problem i Kenya. Barn tvingas växa upp utan föräldrar eller drabbas själva av sjukdomen. Barnen tilläts inte vara barn. 25% av kenyanska barn mellan 5-14 år arbetar i någon form för att hjälpa till med familjens försörjning eller för att helt enkelt klara sig ensam utan föräldrar. Dessa historier till trots upplevde jag barnen som väldigt ambitiösa, glada och hängivna till sin uppgift i skolan.

DRÖMMAR

Under min tid som volontär träffade jag många människor med drömmar om en bättre framtid. En av dessa var Mohammed, en av vakterna på mitt boende. En man med ett brett leende och en varm röst. Trots att han log ofta bar han på en stor sorg. Hans pappa hade nyligen gått bort i aids. Vi spenderade många kvällar tillsammans. Jag lärde honom att simma och han lärde mig swahili. När hans pappa gick bort betydde det att han blev familjens enda försörjning och enda möjlighet till inkomst. Han hade drömmar om att starta ett företag som sålde reservdelar till motorcyklar men det var

en omöjlighet i den situation han befann sig i just nu. Ändå fanns det en ljusglimt i mörkret. Båda syskonen gick i skolan och hans bror satsade på att bli ingenjör medans hans syster just påbörjat sin läkarutbild-ning. Detta gladdde honom givetvis väldigt mycket.

FRAMTIDEN

Det är lätt att som västerlänning tro att Afrika befinner sig i ett dystopiskt tillstånd och det är klart att många människor lever i misär. Men inte alla. Dels skiljer det väldigt mycket länderna emellan - precis som i de flesta andra världsdelar - och dels rapporteras det sällan om Afrikas framsteg i nyheterna. Framför allt för att förändringarna sker långsamt. Kenya är ett av de afrikanska länder där utvecklingen går framåt. Ett relativt stabilt politiskt läge och en över lång tid växande ekonomi gör att framtidsutsikterna ser bra ut för landet. Fattigdomen minskar och det finns goda förutsättningar för att den ska fortsätta göra det. Faktum är att 93% av alla barn i Kenya börjar i skolan. Det är väldigt bra siffra i en afrikansk kontext. Självklart ska man glädja sig åt den fina statistiken men den säger inte att allt bara kommer lösa sig av sig självt. Det finns fortfarande barn som inte får gå i skolan och så länge det gör det finns det arbete att utföra. Lyckligtvis fick jag under min tid som volontär träffa många barn som vågade drömma om en bättre framtid. Och trots Kenyas mäktiga natur var nog det mest storslagna jag såg ändå glädjen och hoppet hos barnen som växte upp i den.

Oscar Johansson

Photo: Victor Lundberg

INTERVJU PETER HULTQVIST

07.02.17

Försvarsminister Peter Hultqvist besökte Umeå Universitet och Utrikespolitiska föreningen för att hålla en föreläsning om hur vi kan skapa säkerhet tillsammans med andra. Innan han skulle vidare på partimöte, och därefter besöka Totalförsvarets skyddscentrum, hann Utpost ställa några frågor till honom.

I en opinionsundersökning som DN/ Ipsos publicerade i januari framgick det att 2 av 3 svenskar inte tror att Sverige kan försvara sina gränser. En majoritet, 55%, anser att Sverige borde öka försvarets resurser. Vad tänker du kring det?

– Vi ökar försvarets resurser just nu så på den punkten har jag samma uppfattning som framkommer i den här opinionsmätningen. Sen när man värderar vad vi skulle kunna göra i en krissituation så är det nog så att man måste värdera vad vi kan göra tillsammans med andra. Så vår strategi är dels att öka den egna militära förmågan, och dels fördjupa samarbetet med andra. Jag vet att det vi gör följs noga och att det i sig är en viktig säkerhetspolitisk signal. Att man helt enkelt uppfattar att Sverige är ett

land som tar den säkerhetspolitiska situationen på allvar.

Hur kan man öka förtroendet för det svenska försvaret?

– Det är genom att visa att man har en bra verksamhet och visa att man är beredd att förbättra organisationen och också investera i nya olika typer av militära förmågor.

I samma undersökning kunde man se att motståndet mot ett svenskt NATO-medlemskap har minskat. Med ett allt mer Ryslandsvänligt USA, vilket är ditt starkaste argument för att vi ska stå utanför NATO?

– Det är ju att ett NATO-medlemskap, en förändrad säkerhetspolitisk doktrin för Sverige, skulle innebära att spänningsläget blev starkare i vår del av Europa och det är ingenting som jag tror är positivt. Då är det bättre att inse hur läget ser ut men öka den militära förmågan och från en militärt alliansfri hållning samarbeta med andra.

Igår (6 februari 2017) fick Försvarsmakten uppdraget av försvarsdepartementet att ta fram ett underlag för hur ett svenskt bidrag till den brittiska expeditionsstyrkan JEF, Joint Expeditionary Force, kan se ut. Vad är det huvudsakliga syftet med samarbetet?

– Det vi gör nu är att vi skickar en remiss till Försvarsmakten där dem ska yttra sig över hur de ser på Joint Expeditionary Force. Sen kommer vi att genomföra en gemensam analys med Finland om hur vi ska se på det tillsammans. Därefter kommer vi fatta beslut om vi vill gå vidare*. Det här

är ju en brittiskt ledd styrka på brittiskt initiativ som inte är en NATO-styrka. Den kan användas i olika typer av krislägen och för olika typer av operationer.

Står inte detta i konflikt med den militära alliansfriheten?

- Nej, det gör det inte utan varje operation och varje aktivitet är något som man själv som nation tar ställning till om man vill delta i. Så det finns inte den typen av bindande förpliktelser i sammanhanget.

Hur skulle detta samarbete gynna Sverige?

- Vi kommer att få ännu mer klarhet när remissen och analysen med Finland är färdigställd. Men det är klart att samarbeten av det här slaget bidrar ju oftast till att förbättra möjligheten att öka den militära förmågan.

USA:s före detta vicepresident Joe Biden sa under sitt besök i Stockholm i augusti att: "Detta är okränkbart territorium, punkt". Flera uttalanden tyder på att den nya amerikanska regeringen inte fullt ut delar denna uppfattning och Donald Trump har kommit med flera NATO-kritiska och Rysslandsvänliga uttalanden den senaste tiden. Hur ska Sverige försvara sig mot ett allt mer aggressivt Ryssland om vi inte är uppbackade av USA?

- Vad den nya amerikanska administrationen tycker om dem här frågorna har ännu inte avhandlats så därför ser jag ingen anledning att kommentera det. Jag förutsätter att det vi har gjort tillsammans med USA i form utav Statement of Intent** fortfarande gäller och att lagt kort ligger. Jag

har inga indikationer på något annat.

Även hans val av statsråd är noterbart. Till exempel Rex Tillerson, den nyutträdde utrikesminister, har starka kopplingar till Ryssland genom sitt före detta jobb som vd för Exxon Mobile.

Ser du det som problematiskt?

- Det är väldigt viktigt att vi i alla sammanhang upprätthåller respekten för folkrätten. Då är det så att Ryssland har agerat i strid med internationell lag och rätt och USA har ju hittills ändå markerat emot annekteringen av Krim och det som nu sker i Ukraina. Deras nya FN-ambassadör gjorde ju liknande markeringar för en kort tid sedan så jag förutsätter att det dem sa fortfarande gäller.

Slutligen undrar jag vad du tycker är viktigast att Sverige håller fast vi, i en politiskt orolig tid som denna?

- Det som är viktigt är att vi med trovärdighet fullföljer det försvars- och säkerhetspolitiska beslut som vi har fattat i riksdagen och att vi utvecklar våra internationella relationer på det sätt som vi nu gör. Och där är ju också den militära alliansfriheten en grundsten.

Tack så mycket, Peter!

- Tackar så mycket!

Isak Sidestam

***Sverige och Finland valde att gå vidare och är nu en del av JEF.**

****Ett icke lagbindande avtal mellan Sveriges och USA:s försvarsmakter.**

“DET SOM ÄR VIKTIGT ÄR ATT VI MED TRO-
VÄRDIGHET FULLFÖLJER DET FÖRSVAR-
OCH SÄKERHETSPOLITISKA BESLUT SOM
VI HAR FATTAT I RIKSDAGEN OCH ATT VI
UTVECKLAR VÅRA INTERNATIONELLA
RELATIONER PÅ DET SÄTT SOM VI NU GÖR,
OCH DÄR ÄR JU OCKSÅ DEN MILITÄRA AL-
LIANSFRIHETEN EN GRUNDSTEN.”

STEN RYLANDER: “LEDARSKAPET ÄR NYCKELN TILL AFRIKAS UTVECKLING”

23.02.17

Sten Rylander är en ytterst erfaren diplomat men även författare. Han har bland annat jobbat som ambassadör i Angola, Namibia, Tanzania och Zimbabwe men även i andra länder i andra roller. Han har till exempel varit Afrikachef på Sida. Under våren arrangerade UpF en föreläsning med honom där han berättade om sina nya bok “Afrikanska möten”, men också om dagspolitiska händelser och hur utvecklingen i Afrika ser ut. Utpost fick en pratstund med honom!

Photo: Hasse Schröder

I januari i år vägrade Gambias president Yahya Jammeh (president mellan 1994-2017) avgå som president efter att ha förlorat mot konkurrenten Adama Barrow. Det krävdes att grannlandet Senegal hotade med militära medel för att han skulle erkänna sig besegrad och avgå. Hur tror du att övergången av presidentskapet påverkar andra afrikanska länder?

– Jag tror att det har stor påverkan. De ser att hans tid är förbi nu och att han faktiskt inte kunde komma undan. Jag tror att det är en sak för hela Afrika men framför allt för regionen och grannländerna. De kommer att vidta åtgärder. Man måste helt enkelt hålla sig till den konstitutionella grunden som finns och den här övergången statuerar ett viktigt exempel.

Berätta lite om din bok “Afrikanska möten”?

– Den handlar om alla dem kontakter och möten jag har haft med afrikanska ledare i de länder där jag bott och verkat. Från Botswana, Lesotho, Angola, Namibia, Tanzania, Zimbabwe och även Västafrika. Den är väldigt personlig och ger en bra bild av hur Sverige jobbade i Afrika under min tid där.

Vilken är den största utmaningen generellt i Afrika, vilken roll vill du se Sverige spela i Afrikas framtida utveckling?

– Jag tror att ledarskapet är nyckeln till framgångsrik utveckling. Att ha goda ledare som prioriterar rätt, har integritet och representerar folket. Mycket följer utav det.

Att Sverige fortsätter bygga på det positiva arv vi har från åtminstone 50-talet. Att

vi har goda kontakter - en god dialog helt enkelt. Gott understöd, mycket samarbete och inte nödvändigtvis bara bistånd utan även handelsrelationer och kulturutbyten och liknande.

Vad fick dig att bli ambassadör? Och vad tror du krävs av en bra ambassadör?

– Internationellt engagemang på 60-talet. Det som försiggick i Vietnam och Sydafrika berörde mig. Jag tyckte även att det som hände i Afrika under den här tiden var vansinnigt spännande och intressant och jag ville syssla med det. Jag kände att jag ville jobba internationellt och lyckades ta mig in på Utrikesdepartementet. Så på den vägen var det. En bra ambassadör får inte vara rädd för att bli personlig. Att inte bara titta uppåt utan att vara med vanligt folk också. Det som har gjort mig till en lite ovanlig ambassadör tror jag är att jag ofta sökt mig till såna möten. På marken om man så vill säga.

Om man vill engagera sig för Afrikas utveckling, på vilket sätt gör man det effektivast?

– Det finns väldigt många volontärjobb som enskilda organisationer utlyser. Ambassaderna tar in praktikanter hela tiden. Jag har jobbat med mängder av praktikanter, bland annat från Umeå. Ett annat tips är att gå med i Utrikespolitiska föreningen och vara med i styrelsen där!

Avslutningsvis, vilket afrikanskt land har den bästa maten?

– Sydafrika och Etiopien!

